

Allerede dette var saligt, og dog manglede mig noget. Da opdagede jeg i det øde, jeg overalt så om mig, en skikkelse der glædede mig mere, end Fredag glædede Robinson Crusoe.

I en loge lige overfor mig sad en ung pige på tredje bænk, halvskjult af en ældre herre og dame, der sad på første bænk. Den unge pige var næppe i teatret for at blive set, som da i dette teater, i det hele er fritagen for disse modbydelige kvindelige præsentationer. Hun sad på tredje bænk, hendes påklædning var simpel og tarvelig, næsten huslig. Hun var ikke svøbt i zobel og mår, men svøbt i et stort tørklæde, og ud af dette svøb bøjede hendes ydmyge hoved sig, ligesom den øverste klokke på en liljekonvals stængel bøjer sig ud af det store blads svøb.

Når jeg da havde set på Beckmann, havde ladet latteren gennemryste hele mit legeme, når jeg hensank i mathed, og nu lod mig bære bort på jubelens og lystighedens strøm, og jeg steg op af badet og vendte tilbage til mig selv, da søgte mit øje hende, og synet af hende vederkvægede, forfriskede, hele mit væsen med sin venlige mildhed. Eller når i posen selv en mere patetisk følelse brød frem, da så jeg på hende, og hendes væsen gav mig hengivelse

deri, for hun sad under det alt sammen hvilende i sig selv med sit stille smil i barnlig forundring.

Hun kom der – ligesom jeg – hver aften. Undertiden faldt jeg da hen i tanker, hvad der vel kunne foranledige det, men også disse tanker blev kun stemninger, der søgte over til hende, så jeg et øjeblik syntes, hun måtte være en pige, der havde lidt meget og nu svøbte sig ganske tæt ind i sit sjal og ikke ville have mere med verden at gøre, indtil da udtrykket, i hendes mine, forvissede mig om, at hun var et lykkeligt barn, der trak tørklædet så tæt sammen for ret at godte sig.

Hun anede ikke, at hun var set, end mindre at mit øje vogtede på hende; det havde også været en synd mod hende og værst for mig selv; for der er en uskyldighed, en ubevidsthed, som selv den reneste tanke kan forstyrre. Selv opdager man ikke sligt, men betror ens gode genius en, hvor en sådan oprindelig skjulthed dølger sig, da fornærmer man dog ikke denne og bedrøver ikke sin genius. Havde hun blot anet min stumme halvforelskede glæde, da var alt fordærvet og ikke til at erstatte, ikke ved hele hendes kærlighed.

Jeg ved, hvor der nogle mil fra København bor en ung pige; jeg kender den store skyggefulde have med de mange træer og buske. Jeg ved, hvor der et lille stykke derfra ligger en skrænt, bevokset med krat, fra hvilken man kan skue ned i haven, selv skjult af krattet. Jeg har ikke betroet det til nogen, end ikke min kusk ved det; for ham bedrager jeg ved at stige ud noget derfra og gå til højre i stedet for venstre.

Når da min sjæl er søvnløs, og synet af min seng ængster mig mere end en torturmaskine, mere end den syge frygter spændetrøjen, da kører jeg hele natten. Tidlig om morgenen ligger jeg i krattets skjul.

Når da livet begynder at røre sig, når solen slår øjet op, når fuglen ryster sin vinge, når ræven lusker frem af sin hule, når bondemanden står i sin dør og skuer ud over marken, når malkepigen går med sin spand ned i engen, når høstkarlen lader leen klinge og forlyster sig ved dette forspil, der bliver dagens og gerningens omkvæd – da kommer også den unge pige frem. Hvem der kunne sove! Hvem der kunne sove let! Så søvnen selv ikke blev en tungere byrde end dagens! Hvem der kunne stå op fra sit leje, som havde der ingen hvi-